

استاد شهریارین ایل دؤنومو مناسبتینه

نصیر پایگذار

عالم بیلیر دوز داغیدیر شهریار
سؤزلریله دوز داغیدیر شهریار
دریا بویو بوز داغیدیر شهریار
یاد اؤنونده گؤز داغیدیر شهریار

اؤلمه ییب دیری دیر شهریار، ایندی
دونیاین سؤز مولکی، شهریاریندی

اوجالیبیدیر عرشه آذربایجان
بو دریا بسله ییب اوجور مرجانی
همیشه بو جسمین اوندادیر جانی
اؤنون سؤزو جوانلار قوجانی

او بیر شاعیردی کی ائله دایاندی
ائله دایانارکن ائله ده، یاندی!

اؤنون لایلاسی دا آیلدیب ائلی!
زنجیر کیمی هوروب ساچ ائدیب تئلی!
ائله کی باغلادی ائلینه بئلی!
اؤلومونده گوردوک بو ائلدن سئلی!

بورودو دنیانی شهریار سؤزوا
خوش اولار بورویه شهری، یار، سؤزو

هر گون ائلیمیزین دیلینده سؤزون
هر گون اورکلرده گزیرسن اؤزون
هله ده چوخلی کول گیزله دیب کؤزون
خضر چشمه سی نین سن تاپدین گؤزون

منه اؤیردیبیدیر آنا، دیلیمی!
سن سالدین دیلره آنا دیلیمی

اونونلا یئر توتوب ائلین آیاغی
حیدربابا داغی ائلین دایاغی!
"نصیر"، ارک میزدیر ائلین اویاغی!
بیرلیک دیر ازلدن ائلین بویاغی

اوکلرده اؤزون دیل لرده سؤزون
ایل لر قالمایدیر دیل لرده، سؤزون

ترکان و شیرازیها و سیه چشمان،
به شعر حافظ شیرازی می رقصند و می نازند
سیه چشمان کشمیری و ترکان سمرقند

ببرد از من قرار و طاقت و هوش
بت سنگین دل سیمین بناگوش
نگاری، چابکی، سنگی کله دار
ظریفی، مهوشی، ترکی قباپوش
(حافظ)

دل و جانیکه در بردم من از ترکان قفقازی
بشوخی می برند از من سیه چشمان شیرازی
به شعر "شهریار" آن به که اشک شوق بفشانید
طربناکان تبریزی و شنگولان شیرازی
(شهریار)

سخن شهریار شعر ایران که آمیزه ای از شعر و هنر
دلنشین ایرانی است، بخشی از موارث گرانسنگ
این مرز و بوم اهورائی را تشکیل می دهد؛ اما اوج
سروده های عارفانه و هنرمندانه او در مناجات
معروف و ماندگارش به تجلی نشست، آنگاه که در
شبی بیاد ماندنی و در اوج دلدادگی با محبوب
خویش به ستایش شایسته ترین بنده برگزیده خدا
سخن سرانی می کند.

علی ای همای رحمت تو چه آیتی خدا را
که بما سوا فکندی همه سایه هما را
همه شب در این امیدم که نسیم صبحگاهی
به پیام آشنائی بنوازه آشنا را
زنوای مرغ یا حق بشنو که در دل شب
غم دل بدوست گفتن چه خوشست شهریارا
(شهریار)

دوش وقت صحر از غصه نجاتم دادند
اندر آن ظلمت شب آب حیاتم دادند
چه مبارک سحری بود و چه فرخنده شبی
آن شب قدر که این تازه براتم دادند.
(حافظ)

روح بلند و مناعت طبع او، شهریار را از دیگر
شاعران برگزیده و رو به مرسوم بذله گوئی و مدح
حاکمان متمایز و ممتاز نموده و هنگامیکه بزرگی
برای او صله ای فرستاد با شجاعت و متانت از
پذیرش آن امتناع ورزید؛

شاعران را صله از دست امیر است و وزیر
شهریارش صله از دست خدا می گیرد

و سرانجام شهریار ملک سخن در پی عمری
بشکوه و سرافراز که با ارغنون جان خویش
گرما بخش زمستان این مرز و بوم بود، جاده های تهی
و ساکن جهان ماده را در نوردید و بسان قلکی
مردی ملکوتی "سرود خوان و دست افشان و سرشار
از آتش اهورائی جان خویش، زمستان سرد را با
بدیلی از شعله و شکوه به روزگار وصل پیوست.
یادش گرمی باد که ایران و ایرانیان همواره او را
یاد می آورند.

به خاک من گذری کن چو گل گریبان چاک
که من چو لاله به داغ تو خفته ام در خاک
به ساقیان طرب گو که خواجه فرماید:
"اگر شراب خوری جرعه ای فشان بر خاک"
تو شهریار به راحت برو بخواب ابد
که پاکبخته از رهزان ندارد باک